

Arrest

nr. 291 659 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde voor burgers van de Unie en hun familieleden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en

beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde voor burgers van de Unie en hun familieleden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Lier op 28/06/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V, W., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt gegeven aan de persoon die verklaart zich P, K. K. te noemen, geboren te Lovech op (...)1998, en welke verklaart van Bulgarije nationaliteit te zijn, de genaamde P, K. K., geboren te Lovech op (...)1998, van Bulgarije nationaliteit, het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel 7, alinea 1 en de artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 24/10/2023 in het Rijk verblijft. De betrokkene heeft een verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden ingediend in de hoedanigheid van Unieburger, die geweigerd werd op 01/02/2023.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

Betrokkene werd door de politie van PZ Lier aangetroffen zonder geldig paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is door V, W., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd.

Zoals blijkt uit het administratief verslag van de politie van PZ Lier dd 15/04/2023, zorgt betrokkene voor aanhoudende overlast in Lier. De politie van PZ Lier vermeldt in dat administratief verslag dat hij een veelpleger is met op dat moment reeds 26 voltrokken feiten vanaf januari 2023. Deze feiten zijn: afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedriegelijke verberging en illegaal verblijf.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrappt werd voor bovengenoemde feiten, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van een beroep.

Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij sinds 2017 in België is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds gerepatriëerd werd naar Bulgarije op 20/10/2022. Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij hier is om te werken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 4 dagen na zijn repatriëring, zijnde op 24/10/2022, reeds opnieuw in België was en te Lier een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst indiende. Dit werd hem door de DVZ geweigerd op 27/01/2023 aan de hand van een bijlage 20 die hem via aangetekend schrijven werd opgestuurd en de procedure werd definitief afgesloten op 06/03/2023 met een bijlage 20. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij in België verblijft omdat zijn vriendin, mevrouw S. V, hier woont. Betrokkene heeft echter geen enkele aanvraag tot verblijf op basis van zijn vernoemde relatie met mevrouw V. ingediend. Betrokkene verklaart niet dat hij samenwoont met mevrouw V.

Het louter vermelden van een relatie met een Belgische onderdane geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart verder geen familie in België te hebben. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene kan contact houden met mevrouw V. via de moderne communicatiemiddelen, of indien gewenst kunnen zij zich vestigen in een Europese lidstaat waartoe zij allebei de toegang hebben.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen onderhouden in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België. Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Bulgarije. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Betrokkene verklaart bovendien dat zijn vader in Bulgarije verblijft. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Bulgarije te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44quinquies, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

De betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

Zoals blijkt uit het administratief verslag van de politie van PZ Lier dd 15/04/2023, zorgt betrokkene voor aanhoudende overlast in Lier. De politie van PZ Lier vermeldt in dat administratief verslag dat hij een veelpleger is met op dat moment reeds 26 voltrokken feiten vanaf januari 2023. Deze feiten zijn: afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedriegelijke verberging en illegaal verblijf.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd voor bovenstaande feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene heeft geen gehoor gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/04/2023 dat op diezelfde datum aan hem betekend werd en dat herbevestigd werd op 25/05/2023, 17/06/2023, 19/06/2023 en 26/06/2023.

De betrokkene weigert manifest om een einde te maken aan zijn illegale situatie. Bijgevolg is een gedwongen terugkeer noodzakelijk.

Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij sinds 2017 in België is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds gerepatriëerd werd naar Bulgarije op 20/10/2022. Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij hier is om te werken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 4 dagen na zijn repatriëring, zijnde op 24/10/2022, reeds opnieuw in België was en te Lier een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst indiende. Dit werd hem door de DVZ geweigerd op 27/01/2023 aan de hand van een bijlage 20 die hem via aangetekend schrijven werd opgestuurd en

de procedure werd definitief afgesloten op 06/03/2023 met een bijlage 20. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij in België verblijft omdat zijn vriendin, mevrouw S. V, hier woont. Betrokkene heeft echter geen enkele aanvraag tot verblijf op basis van zijn vernoemde relatie met mevrouw V. ingediend. Betrokkene verklaart niet dat hij samenwoont met mevrouw V.

Het louter vermelden van een relatie met een Belgische onderdane geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart verder geen familie in België te hebben. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene kan contact houden met mevrouw V. via de moderne communicatiemiddelen, of indien gewenst kunnen zij zich vestigen in een Europese lidstaat waartoe zij allebei de toegang hebben.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen onderhouden in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België. Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Bulgarije. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Betrokkene verklaart bovendien dat zijn vader in Bulgarije verblijft. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Bulgarije te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Vasthouding (...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op, zoals ook aangevoerd door de verwerende partij in de verweernota, dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vrijheidsberoving.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), meer specifiek artikel 8 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt

"Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden."

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Art 8 E.V.R.M.: Recht op gezinsleven versus strafrechtelijk verleden

A. Verkeerde weergave door verwerende partij van de familiale situatie

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw Vervaeck Sophie, RR 80.10.04-038.40, welke de Belgische nationaliteit heeft.

Verwerende partij stelt hieromtrent dat er geen enkele aanvraag tot verblijf op basis van deze relatie zou zijn ingediend.

Verzoeker wijst erop dat zij wel degelijk in het verleden reeds een aanvraag tot huwen hebben ingediend, dewelke omwille van administratieve redenen nog niet kon plaatsvinden (stuk 7).

Gelet op het feit dat verzoeker geen Belg is dienen zij verschillende documenten van zijn thuisland (Bulgarije) voor te leggen, hetgeen echter problematisch is.

Daarnaast is er heden een aanvraag lopende tot wettelijk samenwonen (stuk 6).

Er is dus wel degelijk een huwelijksaanvraag en aanvraag wettelijk samenwonen ingediend waarbij er duidelijk bewijs is van het feit dat verzoeker en mevrouw V.S. (...), RR (...) een duurzame relatie onderhouden en zij op basis hiervan aldus een aanvraag tot verblijf hebben ingediend.

Zij hebben weldegelijk een stabiele relatie en hebben ook reeds hiervoor een bepaalde periode samengewoond op het adres te 2500 Lier, M. (...).

Hoewel dit door verwerende partij geweten is, heeft verwerende partij nagelaten om met dit gegeven enige rekening te houden in haar beschikking.

Méér nog, verwerende partij beweert onterecht dat er geen enkel bewijs zou zijn van enige aanvraag tot verblijf terwijl zij ook op de hoogte is van het feit dat verzoeker en zijn partner zowel een huwelijksaanvraag als een aanvraag wettelijk samenwonen hebben ingediend ...

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

B. Er is geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging

Verwerende partij stelt dat het recht op een gezinsleven niet opweegt tegen de bescherming van de openbare orde, daar verzoeker volgens verwerende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Hiertoe stelt verweerder dat verzoeker sinds januari 2023 niet minder dan 26 voltrokken feiten zou hebben gepleegd.

Verzoeker wijst erop dat het hierbij slechts gaat om zogenaamde vaststellingen van de politie en dat hij hiertoe niet is veroordeeld door de rechtbank.

Verzoeker ontkent ook het merendeel van deze feiten te hebben gepleegd waarbij iemand ook als onschuldig moet worden gezien tot het tegendeel bewezen is.

Een eenvoudig pv van de politie geldt uiteraard niet als een bewijs dat men een ernstige en actuele bedreiging voor de samenleving zou zijn doch hiertoe dient er sprake te.

Het komt immers toe aan de rechterlijke macht (Procureur des Konings en de correctionele rechtbank) om de eventuele feiten te kwalificeren én om te bepalen of iemand al dan niet schuldig zou zijn.

Noch verwerende partij noch de politie heeft de bevoegdheid om te stellen dat al dan niet bepaalde feiten zouden zijn gebeurd, dit komt exclusief toe aan de rechterlijke macht.

Op basis hiervan kan er aldus geen sprake zijn van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

C. Er is geen adequate afweging gemaakt tussen gezinsleven en actuele bedreiging

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

“De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17april2014, nr. 41736/10, Paposhviliv. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;*
- de nationaliteit van de betrokkenen;*
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;*
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;*
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;*
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;*

- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd,”

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven vernoemde criteria heeft verwerende partij met verschillende van deze factoren geen of onvoldoende rekening mee gehouden.

Aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken.

Zoals gesteld kan enkel rekening worden gehouden met strafrechtelijke inbreuken die zijn bepaald door de Correctionele Rechtbank, hetgeen in casu niet het geval is.

Indien Uw Rechtbank toch van mening is dat een verwijzing naar een pv van de politie voldoende is, wijst verzoeker erop dat er enkel een eenvoudige opsomming wordt gegeven van een aantal mogelijke kwalificaties.

De aard van de misdrijven noch de ernst hiervan kan bezwaarlijk worden afgeleid van een eenvoudige kwalificatie die door de politie wordt gegeven.

Daarenboven is een verwijzing naar een eenvoudige kwalificatie zonder verdere informatie onvoldoende en een schending van de rechten van de verdediging, daar men hier niet op kan reageren zonder verdere informatie.

Daarenboven wijst verzoeker erop dat verwerende partij (onterecht) spreekt over 26 feiten doch vervolgens maar 10 kwalificaties opneemt zodat er 16 beweerde feiten zijn waar zelfs geen kwalificatie voor voorzien is.

Tot slot stelt verwerende partij eenvoudigweg dat de feiten gepleegd zijn sinds januari 2023 zonder dat hierbij duidelijk wordt gesteld wanneer de feiten zouden zijn gepleegd zodat het onmogelijk wordt gemaakt om rekening te houden met de aard en ernst van de beweerde feiten vanwege een gebrek aan informatie.

De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker.

Zoals hierboven is aangehaald, laat verwerende partij na om de exacte data van de beweerde feiten weer te geven.

Hierdoor kan niet worden nagegaan of deze beweerde feiten op hetzelfde moment plaatsvonden of verspreid zouden zijn over meerdere dagen.

Hierdoor is het onmogelijk om na te gaan welke tijdsduur verstreken is tussen de beweerde feiten en de bestreden beslissing.

De nationaliteit van de betrokkene

Verwerende partij haalt de nationaliteit van verzoeker aan: Bulgaars.

Verwerende partij gaat echter niét verder in op de dit gegeven.

Men gaat niet na wat de situatie in Bulgarije is terwijl dit niettemin een belangrijk gegeven is om te bepalen of men verzoeker al dan niet kan terugsturen.

De gezinssituatie van verzoeker

Het behoeft geen betoog dat verwerende partij met dit element géén enkele rekening heeft gehouden.

Zoals uit het voorgaande blijkt, stelt verwerende partij eenvoudigweg dat er enkel een bewering zou zijn van een relatie doch dat er geen enkele aanvraag tot verblijf zou zijn en dat men zelfs niet zou samenwonen.

Dit gaat volledig in tegen de objectieve stukken waaruit blijkt dat verzoeker en zijn partner samenwonen, een huwelijksaanvraag hebben ingediend, bezig zijn met een aanvraag wettelijke samenwoning,...

Verwerende partij was hier onmiskenbaar van op de hoogte zowel vanwege de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand als uit de vorige procedure (RvV 291 358).

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen men wordt verwijderd

Verwerende partij heeft hier geen adequaat onderzoek naar gedaan.

Verwerende partij beweert eenvoudigweg dat verzoeker Bulgaar is en zodoende enige tijd in Bulgarije heeft vertoefd en dat hij aldus nog wel bindingen heeft met dit land.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker reeds sinds 2017 in België verblijft!

Verzoeker is gerepatrieerd op 20 oktober 2022 doch ontdekte meteen dat hij geen enkele band of link meer had met Bulgarije en is meteen terug naar zijn partner, vrienden, ... in België gekomen.

Verzoeker heeft immers zich de Belgische cultuur eigen gemaakt en daarnaast bevindt zijn sociale netwerk zich volledig in België.

Met zijn familie (en met name zijn vader) heeft verzoeker nagenoeg geen enkel contact meer. Hoewel verwerende partij op de hoogte is van de repatriëring van verzoeker, heeft zij geen enkel nazicht gedaan naar de redenen van terugkeer.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 29 juni 2023 van verwerende partij dan ook niet aan de motiveringsplicht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Het is dan ook duidelijk dat de aangevoerde middelen wel degelijk ernstig zijn en zij ook leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De tweede voorwaarde is bijgevolg in casu aanwezig.”

3.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hem geen artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bekend is. Gelet op de toelichting bij de voormelde bepaling in de uiteenzetting van het middel, is het duidelijk dat de verzoekende partij doelt op een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan

slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 44ter en artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, in het licht van de relevante bepalingen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de

gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

3.2.5. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

3.2.6. Het door de verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en de vaststellingen dat de verzoekende partij op zijn minst al sinds 24 oktober 2023 (lees: 2022) in het Rijk verblijft, dat zij een verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden heeft ingediend in de hoedanigheid van burger van de Unie, die geweigerd werd op 1 februari 2023, dat voorts het bestuur van mening is dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde geen enkele termijn wordt toegekend, alsook dat zij niet in het bezit is van een geldige nationale identiteitskaart of een geldig reisdocument.

Betreffende de beoordeling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, motiveert de verwerende partij dat uit het administratief verslag van de politie van 15 april 2023 blijkt dat de verzoekende partij voor aanhoudende overlast zorgt in Lier, dat de politie vermeldt dat zij een veelpleger is die op dat moment reeds 26 voltrokken feiten vanaf januari 2023 heeft, dat deze feiten bestaan uit afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedrieglijke verberging en illegaal verblijf. Er wordt verduidelijkt dat het gedrag van de verzoekende partij, die op heterdaad betrappt werd voor de genoemde feiten, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen, dat deze houding in strijd is met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

3.2.7. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende het gevaar dat zij uitmaakt voor de openbare orde stelt dat zij sinds januari 2023 niet minder dan 26 voltrokken feiten zou hebben gepleegd en betoogt dat het hierbij slechts gaat om zogenaamde vaststellingen van de politie en dat zij niet veroordeeld is door de rechtbank, dat zij ook het merendeel van deze feiten ontkent te hebben gepleegd waarbij iemand ook als onschuldig moet worden gezien tot het tegendeel bewezen is, dat een eenvoudig proces-verbaal van de politie uiteraard niet geldt als een bewijs dat men een ernstige en actuele bedreiging voor de samenleving zou zijn, dat het immers de rechtelijke macht toekomt om eventuele feiten te kwalificeren en om te bepalen of iemand al dan niet schuldig zou zijn, dat noch de verwerende partij, noch de politie de bevoegdheid hebben om te stellen dat al dan niet bepaalde feiten zouden zijn gebeurd, dat dit exclusief aan de rechtelijke macht toekomt, dat op basis hiervan aldus geen sprake kan zijn van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betreffende de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken, stelt de verzoekende partij nog dat enkel rekening kan gehouden worden met strafrechtelijke inbreuken die zijn bepaald door de correctionele rechtbank, hetgeen *in casu* niet het geval is, dat indien de Raad oordeelt dat een proces-verbaal van de politie voldoende is, erop gewezen moet worden dat er enkel een eenvoudige opsomming wordt gegeven van een aantal mogelijke kwalificaties, dat de aard, noch de ernst van de misdrijven kunnen worden afgeleid van een eenvoudige kwalificatie die door de politie wordt gegeven, dat daarenboven een verwijzing naar een eenvoudige kwalificatie zonder verdere informatie onvoldoende is en een schending van de rechten van verdediging daar men hier niet kan op reageren zonder verdere informatie, dat daarenboven de verwerende partij onterecht spreekt over 26 feiten doch vervolgens maar 10 kwalificaties opneemt zodat er 16 beweerde feiten zijn waar zelfs geen kwalificatie voor voorzien is, dat tot slot de verwerende partij stelt dat de feiten gepleegd zijn sinds januari 2023 zonder dat hierbij duidelijk wordt gesteld wanneer de feiten zouden zijn gepleegd zodat het onmogelijk wordt gemaakt om rekening te houden met de aard en ernst van de beweerde feiten vanwege een gebrek aan informatie.

Betreffende de tijd verstreken sinds de inbreuk en haar gedrag, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij nalaat om de exacte data van de beweerde feiten weer te geven, dat hierdoor niet kan nagegaan worden of de beweerde feiten op hetzelfde moment plaatsvonden of verspreid over meerdere dagen, dat het hierdoor onmogelijk is om na te gaan welke tijdsduur verstreken is tussen de beweerde feiten en de bestreden beslissing.

3.2.8. Waar de verzoekende partij stelt dat er enkel een eenvoudige opsomming wordt gegeven van een aantal mogelijke kwalificaties, dat de aard, noch de ernst van de misdrijven kunnen worden afgeleid van een eenvoudige kwalificatie die door de politie wordt gegeven, dat de verwerende partij stelt dat de feiten gepleegd zijn sinds januari 2023 zonder dat hierbij duidelijk wordt gesteld wanneer de feiten zouden zijn gepleegd zodat het onmogelijk wordt gemaakt om rekening te houden met de aard en ernst van de beweerde feiten vanwege een gebrek aan informatie, dat de verwerende partij nalaat om de exacte data van de beweerde feiten weer te geven, dat hierdoor niet kan nagegaan worden of de beweerde feiten op hetzelfde moment plaatsvonden of verspreid over meerdere dagen, dat het hierdoor onmogelijk is om na te gaan welke tijdsduur verstreken is tussen de beweerde feiten en de bestreden beslissing, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing gewezen op het administratief verslag van 15 april 2023 waaruit blijkt dat de verzoekende partij voor aanhoudende overlast zorgt en dat zij een veelpleger is die op dat ogenblik sinds januari 2023, aldus in een periode van 3,5 maanden, 26 voltrokken feiten heeft. Hieruit blijkt wel degelijk de ernst van de feiten. Ook blijkt uit deze motieven wat de tijdsduur is die verstreken is sinds deze feiten, met name tussen 2,5 (verslag van 15 april 2023) en 6 maanden (feiten gepleegd sinds januari 2023) op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 29 juni 2023. De aard en de ernst van de feiten blijken voorts, weliswaar summier, wel degelijk uit de opsomming "*afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedrieglijke verberging en illegaal verblijf*". Daarnaast kan meer informatie over de omstandigheden, de aard, de ernst en de tijdstippen van de feiten gevonden worden in verschillende administratieve verslagen van de politie die zich in het administratief dossier bevinden.

In casu kan aldus gelet op de motieven van de bestreden beslissing en de verschillende administratieve verslagen van de politie in het administratief dossier op het eerste zicht niet vastgesteld worden dat er sprake zou zijn van een schending van de rechten van verdediging omdat er enkel een verwijzing is naar een 'eenvoudige kwalificatie' zonder verdere informatie en men hier niet kan op reageren zonder verdere informatie. Daarnaast wijst de Raad er ook nog op dat uit de verschillende administratieve verslagen van

de politie die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de vaststellingen van de feiten plaatsvonden in de aanwezigheid van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij onterecht spreekt over 26 feiten doch vervolgens maar 10 kwalificaties opneemt zodat er 16 beweerde feiten zijn waar zelfs geen kwalificatie voor voorzien is, gaat zij er aan voorbij dat een bepaalde kwalificatie meerdere feiten kan betreffen, wat bovendien uitdrukkelijk blijkt uit de vermelding “*verscheidene winkeldiefstallen*”.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name een administratief rapport ‘illegaal verblijf’ van 15 april 2023, waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, blijkt aldus dat de verzoekende partij voor aanhoudende overlast zorgt in Lier en dat, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, zij een veelpleger is met op dat moment reeds 26 voltrokken feiten vanaf januari 2023, dat deze feiten “*afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedrieglijke verberging en illegaal verblijf*” zijn. Door louter te ontkennen het merendeel van de feiten te hebben gepleegd, weerlegt de verzoekende partij geenszins voormelde motieven in de bestreden beslissing, die aldus steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Door enkel te ontkennen dat zij het merendeel van de feiten heeft gepleegd, brengt zij geen elementen aan die zouden toelaten het één en het ander in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoekende partij toont voorts met haar betoog geenszins aan waarom de verwerende partij, omwille van het feit dat het hierbij slechts gaat om zogenaamde vaststellingen van de politie en dat zij niet veroordeeld is door de rechtbank, de overlast die de verzoekende partij bezorgt en de gepleegde feiten, waarvoor zij op heterdaad betrappt werd, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet zou mogen betrekken in haar beoordeling van het gedrag van de verzoekende partij en het risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Hoewel het inderdaad niet toekomt aan de verwerende partij of de politie om strafrechtelijk te bepalen of de verzoekende partij schuldig is, verduidelijkt de verzoekende partij echter niet waarom de politie niet de bevoegdheid zou hebben tot het vaststellen dat bepaalde feiten zijn gebeurd, noch waarom de verwerende partij, bij het beoordelen van het gedrag van de verzoekende partij, geen rekening zou mogen houden met de vastgestelde feiten in hoofde van de verzoekende partij.

Uit niets blijkt dat enkel feiten die aanleiding hebben gegeven tot een vervolging of enkel feiten die tot een veroordeling hebben geleid, kunnen in overweging genomen worden bij het beoordelen van het gedrag van de verzoekende partij in het licht van de vraag of dit gedrag een gevaar vormt voor de samenleving.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een beoordeling maakt omtrent het gedrag van de verzoekende partij in het licht van de vraag of dit gedrag een gevaar vormt voor de samenleving, rekening houdt met het feit dat, zoals blijkt uit een administratief verslag van de politie van 15 april 2023, in hoofde van de verzoekende partij door de politie verschillende feiten van “*afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedrieglijke verberging en illegaal verblijf*” werden vastgesteld.

Door het wijzen op het vermoeden van onschuld, lijkt de verzoekende partij te willen aangeven dat zij totdat een definitieve veroordeling volgt door de rechtbank, als onschuldig dient te worden beschouwd. Echter laat zij na met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststelling dat zij een veelpleger is met op het moment van de bestreden beslissing reeds 26 voltrokken feiten van “*afpersing, intra-familiaal geweld, verscheidene winkeldiefstallen, gewapende weerspanning, beschadigingen aan voertuigen, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen, dronkenschap in een openbare plaats, bedrieglijke verberging en illegaal verblijf*” – vaststelling die overigens steun vindt in het administratief rapport van 25 april 2023 – feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de vastgestelde feiten door ze louter te betwisten niet weerlegt.

Betreffende het aangevoerde “vermoeden van onschuld”, benadrukt de Raad dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De bestreden beslissing is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “vermoeden van onschuld” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Uit vaststaande rechtspraak van de Raad

van State blijkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht aldus niet aan dat op basis van een eenvoudig proces-verbaal van de politie aldus geen sprake kan zijn van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij toont niet met concrete argumenten aan dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde door in haar situatie een gevaar voor de openbare orde vast te stellen of te oordelen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij kan gelet op wat voorafgaat op het eerste zicht niet dienstig betogen dat er geen sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij kan evenmin overtuigen dat de gedane beoordeling onzorgvuldig is of hierbij bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht.

3.2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven

bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

De verzoekende partij werd nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd zodat het *in casu* een situatie eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, RvV 254 998 - Pagina 24 Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

3.2.10. Betreffende de overwegingen van openbare orde

De verwerende partij oordeelt dat gezien het strafrechtelijk verleden de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij op de motieven dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, kan verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* wordt uiteengezet.

3.2.11. Betreffende het gezinsleven

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij wijst op een relatie met haar partner S.V.

De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel wijst op het feit dat zij en haar partner een bepaalde periode hebben samengewoond te Lier en op het feit dat zij een huwelijksaanvraag en een aanvraag wettelijke samenwoning hebben ingediend en zich voorts beperkt tot de louter bewering dat zij en haar partner een duurzame relatie onderhouden en een stabiele relatie hebben.

Echter blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de uiteenzetting van de verzoekende partij dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden en van een voldoende standvastige relatie. De verzoekende partij voegt ook geen stukken toe aan haar verzoekschrift waaruit dit zou kunnen blijken. Uit het louter samenwonen op een bepaald ogenblik kunnen dergelijke banden geenszins afgeleid worden. Dit kan evenmin, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, afgeleid worden uit het louter indienen van een huwelijksaanvraag of een aanvraag tot wettelijk samenwonen.

Gezien de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient hieromtrent geen belangenafweging te worden gemaakt.

3.2.12. Echter blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij in België verblijft omdat zijn vriendin, mevrouw S. V, hier woont. Betrokkene heeft echter geen enkele aanvraag tot verblijf op basis van zijn vernoemde relatie met mevrouw V. ingediend. Betrokkene verklaart niet dat hij samenwoont met mevrouw V. Het louter vermelden van een relatie met een Belgische onderdane geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart verder geen familie in België te hebben. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene kan contact houden met

mevrouw V. via de moderne communicatiemiddelen, of indien gewenst kunnen zij zich vestigen in een Europese lidstaat waartoe zij allebei de toegang hebben."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op haar zou rusten die zou verhinderen dat zij zou overgaan tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij.

3.2.12.1. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar persoonlijke situatie, dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat zij een relatie heeft met mevrouw V.S., welke de Belgische nationaliteit heeft, dat de verwerende partij hieromtrent stelt dat zij geen enkele aanvraag tot verblijf op grond van deze relatie heeft ingediend, dat zij wel degelijk in het verleden reeds een aanvraag tot huwen heeft ingediend, dewelke omwille van administratieve redenen nog niet kon plaatsvinden, dat gelet op het feit dat zij geen Belg is, zij verschillende documenten van haar thuisland dient voor te leggen, hetgeen echter problematisch is, dat er heden daarnaast een aanvraag lopende is tot wettelijk samenwonen, dat er dus wel degelijk een huwelijksaanvraag en een aanvraag wettelijk samenwonen ingediend is waarbij er duidelijk bewijs is van het feit dat zij en mevrouw V.S. een duurzame relatie onderhouden en zij op basis hiervan aldus een aanvraag tot verblijf hebben ingediend, dat er wel degelijk sprake is van een stabiele relatie en zij hiervoor ook reeds een bepaalde periode hebben samengewoond in Lier, dat hoewel dit door de verwerende partij geweten is, de verwerende partij nagelaten heeft om met dit gegeven enige rekening te houden, meer nog, dat de verwerende partij onterecht beweert dat er geen enkel bewijs zou zijn van enige aanvraag tot verblijf terwijl zij ook op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij en haar partner zowel een huwelijksaanvraag als een aanvraag wettelijk samenwonen hebben ingediend.

Uit de bovenvermelde belangenafweging blijkt vooreerst duidelijk dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij waar zij zich beroept op haar relatie met mevrouw V.S. van Belgische nationaliteit. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een relatie heeft.

Voorst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk doet aan het motief dat zij geen enkele aanvraag tot verblijf op grond van haar relatie met mevrouw V. heeft ingediend. Immers betreffen het indienen van een huwelijksaanvraag en het indienen van een aanvraag wettelijk samenwonen, geen aanvragen tot verblijf. De Raad herhaalt ook nog dat het louter indienen van een huwelijksaanvraag of een aanvraag wettelijk samenwonen niet bewijst dat er sprake is van een duurzame relatie. Waar de verzoekende partij nog poneert dat zij op basis van haar duurzame relatie een aanvraag tot verblijf heeft ingediend, verduidelijkt zij geenszins wanneer zij een dergelijke aanvraag heeft ingediend, noch legt zij hiervan bewijsstukken voor. Op het eerste zicht blijkt het indienen van een dergelijke aanvraag ook niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij onterecht beweert dat er geen enkel bewijs zou zijn van enige aanvraag tot verblijf terwijl zij ook op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij en haar partner zowel een huwelijksaanvraag als een aanvraag wettelijk samenwonen hebben ingediend.

Door louter te betogen dat zij en haar partner ook reeds een bepaalde periode hebben samengewoond in Lier, dat hoewel dit door de verwerende partij geweten is, de verwerende partij nagelaten heeft om met dit gegeven enige rekening te houden, weerlegt zij geenszins het motief dat zij niet heeft verklaard bij de politie van Lier dat zij samenwoont met mevrouw V. Bovendien blijkt uit haar uiteenzetting niet op welke wijze het loutere feit dat zij en haar partner ook reeds een bepaalde periode hebben samengewoond, afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing weergegeven belangenafweging waarbij gewezen wordt op het feit dat gezien het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij haar familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en op het feit dat de verzoekende partij en mevrouw V. contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen of, indien gewenst, zich samen kunnen vestigen in een Europese lidstaat waartoe zij allebei toegang hebben.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat deze overwegingen incorrect zijn of dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat de partner zich met de verzoekende partij kan vestigen in een Europese lidstaat waartoe zij allebei toegang hebben. In deze situatie kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat het gezinsleven waarnaar de verzoekende partij verwijst een beletsel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

3.2.12.2. De verzoekende partij meent verder dat gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, de bescherming van

haar gezins- en privéleven dan ook niet zonder meer kan worden opzij geschoven, dat er ook geen redelijke twijfel kan over bestaan dat haar recht op gezinsleven in deze veel zwaarder doorweegt, dat er steeds een billijke en correcte afweging dient te worden gemaakt waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals blijkt uit arrest nr. 125 837 van 20 juni 2014 en arrest nr. 150 157 van 29 juli 2015 van de Raad. Zij meent dat de verwerende partij, betreffende deze criteria, met verschillende van deze factoren geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. Zij meent doordat de verwerende partij verscheidende van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeldt noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht.

De verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat, vooreerst niet dienstig betogen dat er geen sprake is van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met bepaalde elementen geen of onvoldoende wijze rekening heeft gehouden, doch maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of niet op afdoende wijze in overweging heeft genomen.

Waar zij wijst op haar nationaliteit, Bulgaars, en stelt dat de verwerende partij niet ingaat op dit gegeven en zij niet nagaat wat de situatie in Bulgarije is terwijl dit niettemin een belangrijk gegeven is om te bepalen of men haar al dan niet kan terugsturen, laat zij na aan te duiden welke situatie in Bulgarije een terugkeer in de weg zou staan, zodat zij op het eerste zicht ook geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Nu de verzoekende partij niet aantoont dat er relevante elementen aanwezig waren betreffende haar nationaliteit, toont zij ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was dit element expliciet te vermelden of hieromtrent een afweging te maken.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de verwerende partij met haar gezinssituatie geen rekening heeft gehouden, dat blijkt dat de verwerende partij eenvoudig stelt dat er enkel een bewering zou zijn van een relatie doch dat er geen aanvraag tot verblijf zou zijn en dat men zelfs niet zou samenwonen, dat dit volledig ingaat tegen de objectieve stukken waaruit blijkt dat zij en haar partner samenwonen, een huwelijksaanvraag hebben ingediend alsook bezig zijn met een aanvraag wettelijke samenwoning, dat de verwerende partij hiervan onmiskkenbaar op de hoogte was. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven in overweging heeft genomen en hieromtrent ook is overgegaan tot een belangafweging. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, doet voormelde kritiek van de verzoekende partij geen afbreuk aan deze motieven.

Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen adequaat onderzoek heeft gevoerd naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen men verwijderd wordt, dat de verwerende partij eenvoudigweg beweert dat zij Bulgaar is en zodoende enige tijd in Bulgarije heeft vertoefd en dat zij aldus nog wel bindingen heeft met dit land, dat uit het dossier blijkt dat zij reeds sinds 2017 in België verblijft, dat zij gerepatriëerd is op 20 oktober 2022 doch meteen ontdekte dat zij geen enkele band of link meer had met Bulgarije en meteen teruggekeerd is naar haar partner en vrienden in België, dat zij zich immers de Belgische cultuur eigen heeft gemaakt en daarnaast dat haar sociale netwerk zich volledig in België bevindt, dat zij met haar familie, met name met haar vader, nagenoeg geen enkel contact meer heeft en dat hoewel de verwerende partij op de hoogte was van haar repatriëring, zij geen enkel nazicht heeft gedaan van de redenen van terugkeer.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen men verwijderd wordt en naar de redenen van terugkeer naar België na haar repatriëring op 20 oktober 2022 naar Bulgarije en dit als volgt:

“Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij sinds 2017 in België is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds gerepatriëerd werd naar Bulgarije op 20/10/2022. Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij hier is om te werken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 4 dagen na zijn repatriëring, zijnde op 24/10/2022, reeds opnieuw in België was en te Lier een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst indiende. Dit werd hem door de DVZ geweigerd op 27/01/2023 aan de hand van een bijlage 20 die hem via aangetekend schrijven werd opgestuurd en de procedure werd definitief afgesloten op 06/03/2023 met een bijlage 20. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij in België verblijft omdat zijn vriendin, mevrouw S. V, hier woont. Betrokkene heeft echter geen enkele aanvraag tot verblijf op basis van zijn vernoemde relatie met mevrouw V. ingediend. Betrokkene verklaart niet dat hij samenwoont met mevrouw V.

Het louter vermelden van een relatie met een Belgische onderdane geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart verder geen familie in België te hebben. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene kan contact houden met mevrouw V. via de moderne communicatiemiddelen, of indien gewenst kunnen zij zich vestigen in een Europese lidstaat waartoe zij allebei de toegang hebben.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen onderhouden in zijn land van herkomst of elders.

(...)

Betrokkene heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België. Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Bulgarije. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Betrokkene verklaart bovendien dat zijn vader in Bulgarije verblijft. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Bulgarije te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in voormelde motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zouden zijn. De verzoekende partij gaat met haar betoog dat de verwerende partij eenvoudigweg beweert dat zij Bulgaar is en zodoende enige tijd in Bulgarije heeft vertoefd en dat zij aldus nog wel bindingen heeft met dit land, vooreerst voorbij aan de overige vaststellingen in de belangenafweging, waarbij wel degelijk wordt aanvaard dat de verzoekende partij omwille van haar lange verblijf alhier banden heeft ontwikkeld met België, doch dat niet blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde, dat integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten, dat er geen indicatie gevonden is dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor de verzoekende partij om zich in Bulgarije te vestigen, dat de contacten met vrienden in België ook op andere manieren kunnen onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Voorts weerlegt de verzoekende partij door enkel te wijzen op haar verblijf in België sinds 2017 en door de loutere beweringen dat zij bij repatriëring op 20 oktober 2022 meteen ontdekte dat zij geen enkele band of link meer had met Bulgarije en meteen teruggekeerd is naar haar partner en vrienden in België, dat zij met haar familie, met name met haar vader, nagenoeg geen enkel contact meer heeft, dat zij zich immers de Belgische cultuur eigen heeft gemaakt en daarnaast dat haar sociale netwerk zich volledig in België bevindt, op het eerste zicht geenszins de motieven dat “*niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Bulgarije. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Betrokkene verklaart bovendien dat zijn vader in Bulgarije verblijft. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Bulgarije te vestigen.*”

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet welke andere ‘aanwezige criteria’ de verwerende partij niet expliciet vermeldt, noch op hun belang wijst, noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing, noch dat geen rekening werd gehouden met

haar specifieke situatie of met bepaalde relevante elementen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Overigens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen beëindiging van haar verblijf betreft doch een bevel om het grondgebied te verlaten betreft met toepassing van artikel 7, eerste lid 3° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de Boultif-criteria is in die zin niet dienstig. Desondanks heeft de verwerende partij aldus rekening gehouden met de Boultif-criteria en een uitgebreide belangenafweging gemaakt waarbij zij rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke relevante gegevens de verwerende partij in het licht van de beoordeling of de uitwijzing van de verzoekende partij die door haar gedrag kan geacht worden een gevaar te vormen voor de openbare orde proportioneel is met het doel van de maatregel, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak acht de Raad, mede gelet op de voormelde vaststellingen, het niet kennelijk onredelijk dat de (gemachtigde van de) staatssecretaris *in casu* een zwaarder gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

3.2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aangetoond. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.14. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER